

слушай

Сара Десен

Превод от английски
Гергана Йоханова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Just Listen*
Copyright © 2006 by Sarah Dessen

Превод Гергана Йоханова
Редактор Ваня Петкова
Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014
ISBN 978-954-27-1215-2

„Най-добрият изход е винаги през нещата.“

Робърт Фрост

Първа

ГЛАВА

Записах рекламата през април, преди да се случи всичко, и веднага забравих за това. След няколко седмици започнаха да я излъчват и изведнъж бях навсякъде.

На редиците телевизионни екрани, наредени по стениите на фитнес залите. На мониторите в пощенските офиси, за които се предполага, че трябва да те разсейват от гългите опашки, на които чакаш, и на телевизора в стаята ми, докато седях на ъгъла на леглото с пръсти, впити в дланите ми, опитвайки се да се изправа и да се махна.

- Това време на годината е...

Втрених се в образа си на екрана, който беше отпреди пет месеца, търсех някаква разлика, някакво видимо доказателство за това, което ми се беше случило. Преди всичко обаче бях пронизана от странното усещане да наблюдавам себе си, но без помощта на огледало или снимка. С това не можах да свикна през цялото това време.

- Футболните мачове - гледах се как го казвам. Бях облечена с бебешко синя униформа на мажоретка, косата ми опъната в конска опашка, стисках огромен мегафон, какъв-

мо никой не ползва вече, украсен с буквата „К“.

- Класната стая – сряза ме от екрана момичето с официална раирана пола и кафяв пуловер, помня го как боцкаше и беше неподходящ за сезона, след като най-накрая тъкмо се беше стоплило времето.

- И, разбира се, социален живот – вметнах, втрепенена в другото си аз от екрана, сега носех дънки и блестяща тениска, седях на една пейка, обърнах се и казах това, докато група момичета си говореха тихичко зад гърба ми.

Режисьорът, избръснат и току-що завършил филмово училище, ми обясни концепцията на своето творение.

- Момичето, което има всичко – беше казал той, движейки ръце кръгообразно, сякаш искаше да обхване нещо огромно, пък макар и невидимо. Очевидно имаше предвид да имаш мегафон, малко акъл и голяма група приятели. Сега можех да се спра върху голямата ирония на последното. Но моето друго аз на екрана продължаваше напред.

- И тази година се случва – добавих. Сега бях в розова рокля, с лента с надпис „Кралица на бала“, опъната върху мен, докато едно момче в костюм идваше към мен, протягайки ръка. Поех я, като го дарих усмивка. Той беше второкурсник в местния университет, който се гържеше настрана, докато снимахме, но след това, докато си тръгвах, ми поиска номера. Как можах да забравя това?

- Най-хубавото време – казвах аз от екрана, – най-хубавите спомени. И грехите за всички тях ще намерите в универсалния магазин „Коф“.

Камерата се приближаваше все по-близо и по-близо, докато постепенно всичко друго остана на заден план, и единственото, което можеше да се види, беше лицето ми. Това беше преди тази нощ, преди всичко това да се случи със Софи, преди това дълго самотно лято на тайни и тишина. Аз се бях оплескала, но това момиче беше до-

бре. Забелязваше се от начина, по който толкова уверено се взираше в мен и в света, когато отвори уста и заговори отново:

- Направете тази година най-хубавата от всички останали – каза тя и аз усетих как очаквам със затаен дъх следващата и последна реплика, която този път беше истинна.

- Време е да се върнем на училище.

Кадърът спря на логото на „Коф“, което се показва за мен. За момент се смени с реклама на гофрети или с последната прогноза за времето, тези петнайсет секунди вливащи се една в друга, но аз не изчаках толкова дълго, взех дистанционното, изключих собствения си образа и се запътих към вратата.

Трябваша ми три месеца, за да се подготвя за срещата си със Софи. Но дори и след тях не бях готова.

Стоях на паркинга преди първия звънец, опитвайки се да събера сили за това, което щеше да ми струва да изляза и да започна официално учебната година. Докато хората отминаваха, като си говореха и се смееха напът за двора, аз се още работех над своите „може би“-та: може би тя го беше преодоляла. Може би нещо друго се е случило през лятото, за да измести нашата малка драма. Може би никога не е било толкова лошо, за колкото съм го мислела. Бях малко вероятни, но все пак възможни.

Стоях в колата до последния момент, преди да издърпам ключа от таблото. Когато стигнах до гръжката на вратата, се обърнах към прозореца и тя беше там.

За секунда просто се гледахме една друга, а аз мигновено забелязах промяната в нея, тъмната ѝ къдрава коса беше по-къса, а обичите ѝ – нови. Беше отслабнала, ако това

въобще беше възможно, захвърлила беше дебелата очна линия, която слагаше през пролетта, заменила я беше с естествен вид и цялата бе в бронз и розово. Чудех се как ли аз се бях променила в нейните очи.

Точно както разсъждавах, Софи разтвори перфектните си устни, присви очи към мен и изпълни присъдата, която очаквах цяло лято.

- Кучка.

Стъклото между нас не можа да заглуши звука или реакцията на минувачите. Видях едно момиче от миналогодишния ми клас по английски да примижва с очи, докато друга непозната се изсмия на глас.

Софи остана безизразна, а след това нарами раницата си и тръгна към двора. Лицето ми гореше, можех да усетя погледите на хората. Не бях готова за това, но сигурно и никога нямаше да бъда, така че тази учебна година, подобно на всичко останало, нямаше намерение да чака. Затова няха друг избор освен да сляза от колата, докато всички ме зяпаха, и да я започна не на шега и напълно сама. Така и направих.

Срещнах Софи преди четири години, в началото на лятото след шести клас. Бях при басейна на приятели и стоях на опашката на бара с два влажни долара в ръка, чакайки да си купя кола, когато усетих нечий стъпки зад себе си. Обърнах глава и там беше едно момиче, напълно непознато, с оскъден оранжев бански и подхождащи му чехли с висока платформа. Имаше маслинена кожа, гъста и къдрава тъмна коса, вдигната на конска опашка, носеше тъмни очила, както и отегчено и нетърпеливо изражение на лицето си. В нашия квартал, където всеки познаваше всекиго, тя изглеждаше като паднала от небето. Не исках да я зяпам. Но очевидно го правех.

- Какво - сонна се тя, можех да видя отражението си в стъклата на очилата ѝ, малка и в изкривена перспектива. - Какво гледаш?

Почувствах как се изчервявам така, както се случваше всеки път когато някой ми се развикаше. Бях много чувствителна към повишаването на тон, даже шоу програмите със съдебните процеси по телевизията ме притесняваха, винаги сменях канала, когато съдията се караше на всички.

- Нищо - отвърнах и се обърнах.

След миг момчето от гимназията, което работеше на бара, ми махна с уморен поглед. В момента, в който ми наливаше напитката, усещах момчето зад себе си, присъствието ѝ сякаш ми тежеше, докато изглаждах двете банкноти върху една чаша с помощта на пръстите си, съсредоточавайки се във всяка тяхна гънка. След като платих, се отдалечих, като не отлепях очи от фигуралния паваж на алеята, където най-добрата ми приятелка, Кларк Рейнълдс, ме чакаше.

- Уитни каза да ти предам, че си отива - съобщи, докато си издъхваше носа, а аз оставах внимателно кока-кола на цимента до стола. - Казах ѝ, че ще повървим.

- Добре - съгласих се. Сестра ми Уитни тъкмо беше взела книжка, което означаваше, че щеше да ме вози на сам-натам. Но винаги когато се приближихме вкъщи, си припомнях какви са моите задължения, независимо дали се връщаме от басейна, който беше по-далеч, или от Търговския център, намиращ се точно зад ъгъла. Дори тогава Уитни беше саможива личност. Цялото пространство около нея беше нейната *лична* територия и като че ли самото съществуване на друг човек наблизо веднага го превръщаше в натрапник.

Чак след като седнах, си позволих да погледна към момиче

чето с оранжевия бански. То беше напуснало бара и стоеше остреща на басейна, хавлиената ѝ кърпа беше в едната ѝ ръка, а в другата държеше напътката си и проучваше с поглед редиците пейки и шезлонги на плажа.

- Ето - каза Кларк, размахвайки тесне карти, които държеше в ръката си. - Твоят ред е.

Кларк беше най-добрата ми приятелка, откакто бяхме на шест. Имаше купница деца в квартала ми, но по някаква причина всички бяха или тийнейджъри като сестра ми, или пък четиригодишни, че даже и по-малки, и всичко това като резултат от бейби бума отпреди няколко години. Когато родителите на Кларк се преместили от Вашингтон, майките ни се запознали на организирана среща за безопасността в общността. След като разбрали, че имат дъщери на една и съща възраст, решили да ни съберат заедно и така си и останахме.

Кларк е родена в Китай и семейство Рейнълдс са я осиновили, когато е била на шест месеца. Бяхме еднакво високи, но май само това беше общото между нас. Аз имах руса коса и сини очи, типично за семейство Грийн, докато тя притежаваше най-тъмната и сияйна коса, която бях виждала, и толкова тъмнокафяви очи, сякаш бяха черни. Докато аз бях срамежлива и прекалено много угаждах на другите, Кларк беше по-сериозна, нейният тон, личността ѝ и външността ѝ бяха някак премерени и дълбокомислени. Аз бях модел, откакто се помня, следвайки стъпките на по-големите ми сестри, а Кларк беше пълна мъжкарана, от целия квартал тя бе най-добрата във футбола, да не споменавам пък колко ловка беше в играта на карти, особено на джиг рум¹, на която ме побеждаваше цяло лято.

- Може ли да си отпня глътка от твоята напътка -

¹ Игра на карти, предназначена за двама души, в която се използва тесне от петдесет и две карти. - Б. ред.

попита ме тя, после кихна и добави: – Топло е тук!

Аз кимнах и посегнах да ѝ я подам. Кларк имаше алергии целогодишно, но през лятото беше никът им. Обикновено кихаше, носът ѝ течеше, а тя вечно го издучваше, това продължаваше от април до октомври и никаква доза хапчета не помагаше. През всичките тези години бях свикнала с гъгнещия ѝ глас, както и с вездесъщите кърпички в гъжоба или в ръката ѝ.

Имаше строга йерархия на местата на басейна, спасителите бяха на пикник масите до бара, докато майките с малки деца се бяха залепили до неговия плитък „бебешки“ (разбирай напишкан) край. С Кларк предпочитаме мястото с шарената сянка зад детските пързалки, докато по-популярните ученици от гимназията като Крис Пенингтън, с три години по-голям от нас и най-прекрасното момче в нашия квартал и въобще на света, както си мислех тогава, висяха до гъската за скачане. Най-важното място бе редицата шезлонги между бара и алеята до басейна, която в повечето случаи беше заета от популярните гимназиални момичета. Това беше пространството, където по-голямата ми сестра Кирстен се бе разположила, облечена в яркорозов бански и повяваща си със списание „Гламър“.

След като свършихме играта, бях изненадана, когато видях момичето в оранжево да се приближава до Кирстен, заемайки стола до нея. Моли Клейтън, най-добрата приятелка на сестра ми, която стоеше от другата ѝ страна, я сръчка, после кимна към момичето. Кирстен погледна нагоре и наоколо, после повдигна рамене и легна обратно, като сложи ръка върху лицето си.

– Анабел? – Кларк вече беше си взела карти и нямаше търпение да ме бие отново. – Твой ред е!

Обърнах лице към нея.

- Вярно.

Следващия следобег момичето се беше върнало, този път в сребрист бански. Когато стигнах, тя вече стоеше там, на същия стол, на който сестра ми беше седяла вчера, кърпата бе опъната на шезлонга, а пред нея имаше бутилка вода, както и списание в скута ѝ. Кларк беше на урок по тенис, така че бях сама, когато Кирстен и приятелките ѝ дойдоха час по-късно. Както обикновено, те се появиха по възможно най-шумния начин, тракайки с токетата по паважа. Когато стигнаха до мястото си, съзряха, че непознатото момиче седи там, сетне забавиха ход и се спогледаха. Моли Клейтън изглеждаше ядосана, но Кирстен само се мръдна четири шезлонга по-надолу и разположи лагера си там.

През следващите няколко дни наблюдавах как новото момиче продължаваше да упорства да се впише в групата на сестра ми. Това, което започна с вземането на шезлонг до тях, на третия ден прерастна в последване на групичката до бара. Следващия следобег тя влезе във водата секунди след тях и стоеше на крак разстояние до стената, докато те подскачаха и си говореха, пръскайки се с вода. С настъпването на уикенда, подобно на жива сянка, тя вече ги следваше постоянно.

Трябва да е било гразнещо. Бях видяла Моли да ѝ хвърля няколко гадни погледа и дори Кирстен я помоли да отстъпи назад, „ако обича“, когато беше стигнала твърде близо до дълбокия край на басейна. Но на момичето, изглежда, не му пукаше. Даже още повече впрегна усилията си, сякаш не го интересуваше какво точно казват, достатъчно бе, че ѝ говореха... и точка.

- Е - съобщих майки ми по време на вечеря, - чух, че ново семейство се е преместило в къщата на Дотри, близо до „Сукамор“.

- Семейство Дотри да се преместили? - попита баща ми.

Мама кимна.

- Още през юни, в Толего. Не помниш ли?

Баща ми се замисли за секунда.

- Вярно - каза накрая, като поклати глава. - Толего.

- Чух също - продължа мама, подавайки купата със спагети към Уитни, която веднага я премести към мен, - че имат гъщеря на твоята възраст, Анабел. Мисля, че я видях онзи ден, докато бяхме при Марджи.

- Наистина ли? - попитах.

Тя кимна.

- Има тъмна коса, малко по-висока е от теб. Може би си я виждала из квартала.

- Знам ли - позамислих се за секунда.

- Ето коя е била - рече изведнъж Кирстен и изгрънча с вилницата, - преследвачката в басейна. О, боже, *знаех* си, че трябва да е по-малка от нас!

- Чакай малко - сега баща ми слушаше внимателно. - Имало е преследвач в басейна?

- *Надявам* се, че не - отвърна мама с разтревожен глас.

- Е, тя не е истински зяпач - каза Кирстен. - Просто е едно момиче, което се влачи след нас. Толкова е злобеща. Постоянно сяда до нас, следва ни, не говори, но винаги слуша какво казваме. Казах ѝ да се маха, но тя само ме игнорира. Боже! Не мога да повярвам, че е само на дванайсет. Това прави нещата още по-зле.

- Толкова е драматично... - промърмори Уитни, като разкъсваше парченце маруля с вилницата си.

Беше права, разбира се. Кирстен си беше кралица на грамата. Чувствата ѝ се изразяваха с пълно гърло, а устата ѝ никога не спираше да говори, дори когато беше сигурна, че никой не я слуша. Уитни беше точно обратното, от ти-

хите хора, но изрече ли няколко гуми, те имаха много по-голямо значение.

- Кирстен - обади се майка ми, - бъди мила.

- Опитах, мамо, но ако я видиш, ще ме разбереш.

Странна е.

Майка ми отпи глътка от виното си.

- Да се преместиш на ново място, е трудно. Може би не знае как да се сприятелява.

- Очевидно не знае - отвърна ѝ Кирстен.

- Коемо означава, че е твоя работа да ѝ покажеш пътя - завърши мама.

- Та тя е на *дванайсет!* - Кирстен звучеше така, сякаш това беше равносилно на болест или на огнено изгаряне.

- Като и сестра ти - отбеляза баща ми.

Кирстен вдигна вилницата си и го посочи с нея.

- Точно!

Уитни изсумтя до мен, но майка ми вече беше обърнала вниманието си към мен.

- Е, Анабел, може би ще напарваш някакво усилие. Ако я видиш, поне ѝ кажи „здравей“.

Не обясних на майка ми, че вече бях срещнала това момиче, най-вече защото тя щеше да бъде ужасена от грубостта ѝ към мен. Не че това щеше да промени очакванията ѝ за моето поведение. Майка ми беше известна с любезността си и очакваше същото от нас независимо от обстоятелствата. Трябваше да живеем живота си, следвайки само правия път.

- Добре - съгласих се, - може би ще го направя.

- Добро момиче - отвърна ми тя, а аз се надявах, че наистина съм.

На следващия следобед обаче, когато с Кларк отидохме на басейна, Кирстен вече беше там, излезнала се с Моли и с онова момиче от другата ѝ страна. Опитах се да из-

норирам факта, докато заемахме местата си, но накрая видях как Кирстен ме гледа. Когато се изправи след миг, ме изгаряше с поглед, после тръгна към бара, новото момиче веднага я последва, а знаех какво трябва да направя.

- Идвам след минута - казах на Кларк, която четеше роман на Стивън Кинг и си издихваше нос.

- Добре - отвърна.

Станах и поех през централната пътека, кръстосвайки ръце пред гърдите си, докато отминавах Крис Пенингтън. Той лежеше с кърпа върху главата, докато приятелчетата му се боричкаха до площадката на басейна. Сега, вместо да му хвърлям погледи, което беше едно от основните ми занимания на басейна, освен, разбира се, плуването и да ме бият на карти, трябваше да ме унижават само защото майка ми беше решила да се справя на добра самарянка. Чудесно!

Можех да кажа на Кирстен за предишното ми спречкване с това момиче, познавах сестра си добре. За разлика от мен, тя не странеше от конфронтации, даже се втурваше към тях, след което ги печелеше напълно. Тя беше барутът в нашето семейството и напълно бях загубила броя на случаите, когато съм заставала до стената разкаяна и зачервена, докато тя избухваше срещу продавачки, шофьори и различни бивши гаджета. Обичах я, но истината беше, че ме изнервяше.

При Уитни беше груго, тя носеше спотаен гняв в себе си. Никога не казваше, че е бясна, просто се разбираше от изражението на лицето ѝ, от суровите ѝ присвити очи, от тежките и шумни въздишки, които омаловажаваха всяка дума, която бе за предпочитане пред тях. Когато тя и Кирстен се скараха, което, поради разликата им от две години, беше доста често, винаги изглеждаше като спор, в който доминира само едната страна, защо-

мо това, което се чуваше, бяха безкрайните обвинения и обиди, които Кирстен редеше. Но при по-внимателно заслушване се забелязваха и студените тежки паузи, с които Уитни ѝ опонираше, а повечето от тях, както винаги, бяха точно в целта, далеч по-сурови от върлуващата вихрушка от коментари на Кирстен.

Едната отворена, другата затворена. Не беше чудно, че когато си помислех за сестрите си, си представях думата „врата“. Кирстен беше входната врата на нашата къща, вечно влизаше и излизаше, прекъсваше изречението си по средата, с ято приятели, носещо се зад нея. Уитни беше вратата на стаята си, която предпочиташе да държи затворена между себе си и всички нас... винаги.

Колкото до мен, аз се намирах накъде по средата между сестрите си и техните силни личности, олицетворение на някаква огромната сива местност, която ги разделяше, тъй като не бях нито дръзка и открита, нито пък тиха и пресметлива. Нямах идея как някой би ме описал, идваше ми наум само името ми. Аз бях просто Анабел.

Майка ми, противницата на конфликтите, мразеше, когато сестрите ми се караха. „Защо не можете да бъдете мили?“, молеше ги тя. Те само подбелваха очи, но събщението ѝ се запечатваше в мен с това, че да си мил, е идеалното състояние, при което някой нито е прекалено шумен, нито пък е толкова тих, че да те уплаши. Ако си мил, тогава няма защо да влизаш в спорове. Но да си мил, това не винаги беше така лесно, както изглеждаше.

Докато стигнах до бара, Кирстен вече беше изчезнала (разбира се), но момичето беше все още там, чакаше момчето зад щанда да ѝ повдигне похлупака на буркана с бонбони.

Добре - потисаих си и се добавих до нея. - Нищо няма да стане.

- Здравей - казах, а тя просто ме погледна с неразгаеемо изражение. - Ами... аз съм Анабел. Вие скоро сте се преместили тук, нали?

Стори ми се, че тя не отвърна нищо доста дълго време, а в същия момент Кирстен излезе от тоалетната зад нея. Когато ни видя да разговаряме, се спря.

- Аз - продължих вече по-неуверено. - Аз... тъб, мисля, че сме в един клас.

Момичето взе очилата си и ги постави на носа си.

- И? - отвърна тя с онзи рязък, фалшив глас, подобно на първия път, когато се обърна към мен.

- Помислих си - продължих аз, - че след като сме на една възраст, можем да се помотаем заедно насам-натам.

Последва пауза. После момичето попита така, сякаш желаше да си изясни.

- Искаш да се мотая? С теб?

Направи го да прозвучи толкова смешно, че аз веднага започнах да отстъпвам.

- Имам предвид, ако не искаш, недей. Аз просто...

- Не - сряза ме тя твърдо. После наклони глава назад и се изсмя. - По никакъв начин.

Но не бях сама. Ако бях, щях да се завъртя изчервена и да се върна при Кларк. Край на играта. Но не бях.

- Чакай малко - гласът на Кирстен беше висок, - какво каза току-що?

Момичето се обърна. Когато видя сестра ми, очите ѝ се разшириха.

- Какво? - промълви тя и не можех да не забележа колко различно беше произнесена тази дума сега спрямо начина, по който я беше казала на мен.

- Казах - повтори Кирстен със своя рязък тон... - какво ѝ каза току-що?

- Нищо - отвърна момичето, - аз просто...

- Това е сестра ми - посочи ме тя - и току-що се държа като пълна кучка с нея.

В този момент аз вече се присвивах и червях. Но Кирстен сложи ръката си на кръста, което означаваше, че едва сега започва.

- Не бях кучка - каза момичето, като свали очилата си, - аз само...

- Много добре знаеш, че беше - сряза я Кирстен. - Така че престани да отричаш. И спри да ме следиш, ясно? Изкарваш ми акъла! Хайде, Анабел.

Аз бях замръзнала на място, гледайки лицето на момичето. Без очилата си тя изглеждаше поразена и изведнъж заприлича на *дванайсетгодишна*, стоеше и само наблюдаваше как Кирстен ме хваща за китката и ме дърпа към мястото, където тя и приятелките ѝ стояха.

- Невероятно - не спираше да говори, а когато погледнах към басейна, Кларк ме наблюдаваше объркана, докато Кирстен ме караше да седна на стола ѝ. Моли се изправи, за да прихване развързаните връзки на банския си.

- Какво стана? - попита и докато Кирстен ѝ отговаряше, аз погледнах към бара, но момичето го нямаше. После я мернах през оградата зад мен, отиваше към паркинга, боса и с наведена към земята глава. Нещата ѝ останаха на стола до мен - хавлиена кърпа, обувки, чанта със списание, портфейл и розова четка за коса. Чаках да се сети за тях и да се върне. Тя не го направи.

Нещата ѝ останаха тук цял следобед. След това аз се върнах да седна при Кларк и ѝ разказах всичко. Изиграхме няколко ръце на карти и плувахме, докато пръстите ни не се набръчкаха. Сетне Моли и Кирстен си тръгнаха и другите хора заеха местата им. Останахме там, докато охраната не изсвири, че затваря, тогава с Кларк взехме нещата си и заобиколихме ръба на басейна, изгорени от слън-

цето и гладни, готови да се прибираме вкъщи.

Знаех, че момичето не е мой проблем. Тя беше гадна с мен, и то два пъти, не заслужаваше нито съжалението ми, нито помощта ми. Но когато минахме покрай стола ѝ, Кларк спря.

- Не можем да ги оставим тук - наведе се, за да вземе обувките ѝ и да ги прибере в чантата си. - И без това ни е напът за вкъщи.

Тъкмо мислех да поспоря, но после се сетих как момичето си тръгна босо към паркинга и напълно само. Така че взех хавлията ѝ от стола и я сгънах.

- Да. Добре.

Когато отидохме до старата къща на семейство Дотри, се почувствах облекчена да видя, че всички прозорци бяха тъмни и нямаше кола, паркирана на алеята, така че можехме само да оставим нещата пред вратата и да си вървим. Но когато Кларк се наведе да го стори, входната врата се отвори и момичето се появи.

Беше облечена с къси, отрязани наръка панталонки и червена тениска, косата ѝ беше опъната в конска опашка. Нямаше слънчеви очила. Нито високи сандали. Когато ни видя, се изчерви.

- Здравей - каза Кларк след доста странната и дълго продължила тишина, после кихна, преди да добави: - Донесохме ти нещата.

Момичето я погледна за секунда, сякаш не разбираше за какво става дума. Може би заради гънненето на Кларк тя наистина не беше разбрала. Аз се наведох и вдигнах чантата ѝ.

- Остави това - тя погледа първо чантата, а после и мен, изражението ѝ беше сдържано. Протегна се да я вземе.

- Благодаря.

Зад нас група хлапета минаха с колелата си, като кре-

щяха нещо едно на друго, а после настана отново тишина.

- Скъпа - чух глас от тъмната страна на къщата след коридора. - Има ли някого там?

- Всичко е наред - отвърна момичето зад рамо. После пристъпи напред и затвори вратата зад себе си и излезе на верандата. Бързо мина покрай нас и видях, че очите ѝ бяха подути и зачервени - беше плакала. И изведнъж, както и много други пъти чух гласа на майка ми в главата си: „Да се преместиш на ново място, е трудно. Може би не знае как да се сприятелява“.

- Виж - започнах, - за това, което се случи. Сестра ми...

- Няма нищо - срязва ме тя. - Добре съм.

Но докато го изричаше, гласът ѝ потренира съвсем леко и тя се извърна, за да сложи ръка на устатата си. Аз единствено стоях и не бях сигурна какво да правя, но видях Кларк да бърка в джоба на панталонките си и да вади пакетче носни кърпички, което винаги беше там. Извади една, после се протегна и я подаде на момичето. Миг по-късно момичето тихичко я взе и я притисна към лицето си.

- Аз съм Кларк - каза Кларк. - А това е Анабел.

През всичките тези години именно това е моментът, за който винаги се сещам. Аз и Кларк през лятото след шести клас стоим зад момичето, обърнали ни гръб. Всичко щеше да е много по-различно за всички нас, ако просто нещо друго се беше случило по това време. Тогава обаче, подобно на много други моменти като този - отлитаци и незначителни, - тя се обърна с лице към нас, като вече не плачеше и изглеждаше изненадващо успокоена.

- Здравейте! - каза тя. - Аз съм Софи.